

Megyesfalvi Petra

Gondola

Azt kérdezed, miért vetem papírra e sorokat?
Válaszom egyszerű: megölne e kínzó gondolat.
Mint mikor a lepke az esti fénytől a jót várja,
A közelségtől pont úgy ég el szép szárnya.
S mikor a madár csicsérgés csodálatos dala zengett,
Munkagépek otromba zaja töri meg a csendet.
S mikor a csermely lágyan csordogál büszke kedvében,
Egy gát fojtja el útját, hosszasan széles medrében.
S mikor a szél hajtáná az egy helyben álló felhőt,
Az nem mozdul, hisz a malom ellopja a szellőt.
S mint mikor egy virág szirmait bontani kívánja,
Egy bűnös szakasztástól elmarad szép nyitánya.
Tudom, leírhatnám e dolgokat mind pozitívan,
De úgy sem lesz semmi sem úgy, ahogy a papíron van.
Nem lesz szentjánosbogár, mi fényt visz az éjszakába,
Nem hallatszik madárdallam szerte a nagy világba.
A tiszta patak sem viszi el a millió gondot,
A nagy szél sem fújja el a sok búval teli rongyot.
S az a virág, melynek szép, erős szirma lehetne,
A természet nem mást, csak újjáéledni szeretne.
Ezért inkább meghagyom, had éledjen fel újra,
Addig egy fa ágán pihenek, fűzfasípot fújva.
Onnan nézem e csodás tájat, mi már régen feltűnt,
S siratom e sok-sok kincset, mi mostanra már eltűnt.
De mondd, mit tehet egymagában egy gyenge kis ember?
Ki a nagy bolygóval szemben hős harcra hívni, nem mer.
Csak figyelni szenvedését e hatalmas világnak,
Mely most önön sírját ássa e milliárdos hibának.
Ezért inkább emelt fejjel, mosolyogva lépkedek,
Hátha Isten megbocsátja másnak is a vétkeket.
Megyek, hogy legalább az én problémámat polcra tegyem,
Hogy a világnak csak egyel kevesebb gondja legyen.